

прѣдставена като една удобностъ, а добродѣ-
 тельта като една слабостъ. Прѣдъ очитѣ ѱ
 сж били прѣдставени незнамъ какви щаст-
 ливи мечти, отъ гдѣто сж исключени умѣ-
 реннитѣ удоволствия, невинната любовъ, стро-
 гитѣ сладости на женидбата, сериознитѣ
 длѣжности и хубавитѣ добродѣтели. Съ ед-
 на рѣчь, направили сж я да вѣрва че нѣма
 величие освѣнѣ въ страстьта. Не сж ли тѣзи
 злощастни проповѣди, които сж напѣсли дъл-
 боки рани въ душата на жената? Ония които
 сж се отръсили отъ хомогътъ намиратъ едно
 горделиво оправдание въ тѣзи начала; онѣзи
 които се намиратъ на края на пропастьта,
 заслѣпени и омаяни, несъзнателно се завла-
 чатъ къмъ джното на бездната; най сетнѣ,
 щастливитѣ и простодушнитѣ черпжтъ отъ
 тѣзи проповѣди, безусѣтно, зародиши които
 ще порастжтъ, ще даджтъ плодъ и може би
 единъ день ще отровжтъ души родени за
 добро, които, безъ роковата виделина която
 имъ сж донесли буритѣ въ сърдцето, щѣше
 да вървжтъ по хармоничнитѣ течения на едно
 мирно и невинно сжществуване.

Слѣдва ли отъ това че писателитѣ не
 трѣбва да описватъ страстьта? Не; но тѣ не
 трѣбва да я оправдаватъ. А, питамъ, не се
 ли отдава въ книгитѣ Ви всякога правото на
 страстьта? Не е ли тя прѣдставена велика, ве-
 ликодушна и свята? Не е ли тя царицата, идо-
 лътъ, божеството? Всичко онова което не е
 страсть не е ли описано като себелюбие, смѣ-
 тание, удобностъ, лицемѣрие? Така, страннос-
 ститѣ се мѣняватъ съ вѣковетѣ: въ осемна-
 десетий вѣкъ се славяше удоволствието; въ
 деветнадесетий се обожава страстьта. Това